

LADÁNYI ISTVÁN KÉT VERSE

EGY ÖLTÖZÉKRE

melyik ajtón nyílik e kapcsolat
hol járok itten
hol jártam akkor én
(magam voltam (e) a föld kerekén)
két lábon csizmába bújva teljesen
– igen én vagyok az is aki rég
hatalmas csizmákban egeret hajszolt –
állok ott/akkor
csillagtávolba stb. nézek
ami összeköt
kit kivel
istenem(!?)
(az egyenesek... sínek
egy régi (?) fotóillusztráción)
puskaropogás a retusált
éjszakában
fű szaga föld szaga mély
nyugató akárha csönd
zsivaj
ülök egy kövön
csakjából iszom mint kutya a levest
érezve a természetben
– mi az te mondd meg mi az –
a természetellenest

FUTÁS EGY KORÁBBI VERSBEN

Két méterrel a föld fölött elnyúlva
heverek, és az égen ámulok, míg Zenta
felé haladva szívom magamba a megszáradt,
tömény fűszagot. A magyarázat köztem és
a föld között konkrétan zörög
és segít. Tudatja velem, hol vagyok,
kévék kiálló szárai szúrják testem
részeit. A föld kinyújtott karja
megtart és leszorít. Döccenések
jelzik az út unalmas rímeit. Itt
üvöltöttem nemrég versben, valóban,
valóban? versben? nemrég? üvöltöttem?
Itt van-e még? Megvan-e még a
levegő, ami veled összeköt? (Ady
Endrének? Másnak is!) A kocsi
alattam? mögöttem? csak zörög.
A növény éjszakával növekvő óriás.
Hopp! Ijedten szaladnak a parasztok
szerteszét. A levegő, ami magammal
összeköt – kifújom, beszívom, kifújom,
beszívom, kifújom, beszívom – megvan-e
még? Fölnézek. Lenézek. Zenta
megvan-e még? Mozog a föld alattam.
Alólam. Talán már ki is futott.
(Mint anyám és Jean beszélgetésében
a megszemélyesítés. Ó, hová
futott? Mint égitest kering fejem
körül a füttyülősfazék.) Akkor
(mikor?) nappal volt, most(?) éjszaka.
Akkor éjszaka, és most is az? Te
vagy. Történet nincs. Te vagy.
Zsebemben csörög az idő. Száraz
levelet morzsolok. Akkor! Akkor!
Egy másik versben írom a levelet.
Akkor van éjszaka. Morzsolom az
időt. Olvasót. Bolond! Napról
napra fogynak a szemek. Pedig
egy az imádság! Minden imádság.

Kifújom, beszívom, kifújom,
beszívom. Ima, nejlonzacskóba
zárt esztelen ima volt az is.
Kétségbeesett könyörgés.
Hozzád. A híd partot, a nyíl
célt keres.

Majd lehull.
Ébredj! Itt vagyunk!

Beszívott,
kifújt lélegzetem kívül-e,
belül-e, ugyanoda? majd
megérkezik. A kutyák már érzik, már
jelzik. Nyitják már a kaput.
A kétfelé tartó irány hangtalan
kiáltásomban összefut.

Foltozott föld, olaj, 1989